

Sygn. akt II Ka 295/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Artur Lipiński

Protokolant: stażysta Izabela Jakubczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2023 roku w Krośnie

sprawy **G. B. (B.)** syna J. i T. urodzonego (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 1 kk, art.216 § 1 kk i art.217 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 26 czerwca 2023 roku, sygn. akt II K 335/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwotę zasądzoną (punkt V) od oskarżonego G. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej J. K. (1) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa radcowskiego oraz opłaconego ryczałtu obniża do wysokości 5 340,00 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści złotych),

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego G. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej J. K. (1) kwotę 840,00 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego G. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze oraz opłatę za II instancję w kwocie 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 295/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyroki Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 26 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 335/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść:</p> <p>1) poprzez błędne uznanie, że oskarżony w dniu 22 marca 2022 roku w J. woj. (...) w obecności T. K., M. S. i M. O. zniesławił J. K. (1), w ten sposób, że pomówił ją, iż jest osobą chorą psychicznie, która leczy się psychiatrycznie, a zatem o takie postępowanie i właściwości, które poniżają ww. w opinii publicznej w sytuacji kiedy oskarżony nie działał w zamiarze pomówienia kogokolwiek, a jedynie w rozmowie prywatnej (którą zresztą sam zaaranżował celem wyjaśnienia sytuacji), w wąskim gronie osób - nie mając najmniejszego zamiaru ażeby treść rozmowy dotarła do szerszego grona osób, wypowiedział tezy obiektywnie zgodne z rzeczywistością, dotyczące zdrowia psychicznego oskarżycielki prywatnej i jej leczenia, które uprzednio usłyszał z ust innych parafian/uczestników scholii i które były wiedzą powszechną, gdyż oskarżycielka prywatna nigdy nie ukrywała problemów na tle psychicznym upubliczniając je szerszemu gronu odbiorców;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2) poprzez błędne uznanie, iż w dniu 22 marca 2022 roku w J. woj. (...) w obecności T. K., M. S. i M. O. znieważył J. K. (1) słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe nazywając ją osobą chorą psychicznie, „pierdolniętą”, w sytuacji gdy oskarżony działał w stanie silnego wzburzenia spowodowanego treściami przekazanymi przez oskarżycielkę prywatną do (...) w R., a ww. stwierdzenie wypowiedziane zostało w wąskim gronie osób, w rozmowie prywatnej, bez intencji personalnego ataku względem oskarżycielki prywatnej, jak i bez intencji ażeby treść rozmowy dotarła do szerszego grona osób;

3) poprzez bezpodstawne uznanie, że oskarżony w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca listopada 2021 roku do dnia 10 lutego 2022 roku w J. woj. (...) w krótkich odstępach czasu, naruszał nietykalność cielesną J. K. (2) w ten sposób, że dotykał jej kolan, ud, poklepywał je, ścisnął - w sytuacji gdy brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego ww. okoliczności, brak udowodnienia winy oskarżonego przez oskarżycielkę prywatną, a ww. ustalenia pozostają wyłącznie dowolnym ustaleniem Sądu naruszającym domniemanie niewinności, a nadto brak jakiegokolwiek ustalenia pozwalającego na przyjęcie ww. czasookresu;

4) poprzez bezpodstawne uznanie, że oskarżony dotykał ręką kolana J. K. (1), łapał za kolano i poklepywał, jak również, że łapał ją za łokieć, szarpał, przyciągał do siebie oraz w dniu 10 lutego 2022 roku zaproponował

pokrzywdzonej podwiezienie do domu, podczas którego położył rękę na jej kolanie, przesuwał nią wzdłuż uda wsuwając rękę pod spódnicę oraz ścisnął też jej nogę, w sytuacji gdy brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego ww. okoliczności, brak udowodnienia winy oskarżonego przez oskarżycielkę prywatną, a ww. ustalenia pozostają wyłącznie dowolnym ustaleniem Sądu naruszającym domniemanie niewinności, a nadto zgodnie z treścią prywatnego aktu oskarżenia ww. podwiezienie do domu miało mieć miejsce w dniu 10 stycznia 2022 roku a nie 10 lutego 2022 roku.

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

1) art. 192 §2 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez brak przesłuchania oskarżycielki prywatnej w obecności biegłego psychologa oraz dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa celem ustalenia zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń przez oskarżycielkę prywatną, jak również tendencji do konfabulacji, w sytuacji gdy z jej zeznań wynikało, że miała depresję, leczyła się w tym zakresie oraz dokonywała prób samobójczych;

2) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego, gdy domniemanie niewinności nie zostało obalone, a wina udowodniona, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy przemawiających na korzyść oskarżonego, przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne wyłącznie twierdzeń dla niego niekorzystnych

oraz brak rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na jego korzyść, a to:

a) pominięcie faktu, iż oskarżycielka posiłkowa cierpiała na depresję, leczyła się w związku z tym faktem, dokonywała prób samobójczych i jak sama zeznawała, nie czyniła z tego żadnej tajemnicy, o czym wiedzieli inni parafianie zanim w ogóle w prywatnej rozmowie wyartykułował to oskarżony;

b) pominięcie faktu, że świadkowie powołani przez samą oskarżycielkę prywatną w swoich zeznaniach posługują się terminami takimi jak „problemy psychiczne” czy „problemy natury psychicznej”;

c) pominięcie faktu, iż nawet oskarżycielka prywatna w swoich zeznaniach wskazuje, że nie słyszała od nikogo, ażeby oskarżony w jego obecności tak o niej mówił (tj. pomawiał i znieważał);

d) brak oceny działania i wiarygodności świadka T. K. potajemnie nagrywającego przebieg rozmowy z udziałem oskarżonego i dwóch świadków oraz intencjonalnego działania mającego na celu użycie nagrania w dalszym postępowaniu przez oskarżycielkę prywatną współpracującą z ww. świadkiem;

e) pominięcie faktu, iż ww. T. K. w ramach obszernych zeznań złożonych w dniu 1 lutego 2023 roku nie stwierdził w żadnym zdaniu, ażeby dokonał potajemnego nagrania ze spotkania w dniu 22 marca 2022 roku co wykazuje intencjonalność jego działania i współpracę z oskarżycielką prywatną przez cały okres postępowania w sprawie;

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. wskutek dokonania zbyt dowolnej oceny dowodów przez Sąd w postaci oparcia się w wyroku na domniemaniach i wybiórczej nadinterpretacji zdarzeń, pomijając przy tym fakty wynikające z materiału dowodowego, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a to:

a) odmówienie wiarygodności świadkom S., O., G. i S. - L. bez jakiegokolwiek uzasadnienia i wykazania okoliczności dyskwalifikujących zeznania ww. świadków; w sytuacji gdy posiadają oni bezpośrednią wiedzę w sprawie a świadek G. jako osoba prowadząca scholę i mająca bezpośredni kontakt z J. K. (1) zeznał wprost, że: „pokrzywdzona mówiła na scholii, że leczy się od 5 czy 6 lat na depresje, że ma problemy psychiczne i że miała próby samobójcze”;

b) przyznanie waloru wiarygodności świadkom powołanym przez oskarżycielkę prywatną i czynienie w oparciu o ich zeznania wiążących ustaleń faktycznych w sytuacji gdy nie mają oni bezpośredniej wiedzy w sprawie, opierają się wyłącznie o ustne relacje oskarżycielki prywatnej, przekazują wiedzę zasłyszaną a nie bezpośrednio uzyskaną, a nadto brak wskazania przez Sąd, które zeznania konkretnych świadków stanowiły podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co w zasadzie uniemożliwia ustosunkowanie się do poczynionych przez Sąd ustaleń;

c) brak szczegółowej analizy treści zeznań świadka G. N., która zeznała wprost, iż „J. nie kryła tego, że miała problemy psychiczne” oraz że

ww. domagała się od przełożonych oskarżonego ażeby „został usunięty z tej parafii jako proboszcz i skierowany na leczenie w kierunku, aby nie interesował się seksualnie kobietami”, a nadto, że nie ma żadnej wiedzy, aby była taka sytuacja że J. K. (1) była podwożona przez oskarżonego samochodem;

d) pominięcie okoliczności wynikających z zeznań świadków:

- K. K. (1), która zeznała, iż: „ani moi sąsiedzi, ani mieszkańcy naszej miejscowości, nie wypowiadają się negatywnie na temat mojej córki, przynajmniej ja niczego takiego nie słyszałam”;

- T. K., który zeznał, iż: „nie słyszałem osobiście, aby wśród mieszkańców parafii, czy też członków scholii, padały określenia, że pokrzywdzona jest chora psychicznie bądź leczy się psychicznie”;

- co jednoznacznie przeczy tezom oskarżycielki jakoby wskutek działań oskarżonego miała zostać poniżona w opinii publicznej i wykluczona społecznie wskutek ww. działań;

e) pominięcie okoliczności wynikających z treści zeznań świadka K. (na których Sąd opierał ustalenia faktyczne), który zeznał, iż do sierpnia 2021 r. (w czasie kiedy był wikariuszem w tej parafii) nie zauważył żadnych zachowań ze strony oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej, które wskazywałyby na to, że w jakikolwiek sposób narusza jej nietykalność cielesną, co stoi w opozycji do zeznań oskarżycielki prywatnej;

f) pominięcie okoliczności wynikających z treści zeznań

świadka K. (na których Sąd opierał ustalenia faktyczne), który zeznał w kontekście rzekomego zdarzenia z dnia 10.02.2022 r. że z relacji oskarżycielki prywatnej wynikało, iż oskarżony proponował J. K. (1) podwózkę, ale ona się nie zgodziła i poszła na nogach.

4) art. 628 pkt 1) k.p.k. w zw. z §15 ust. 3 pkt 1) - 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię i zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej kwoty 9.372 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego oraz opłaconego ryczałtu na podstawie samego tylko wniosku zgłoszonego przez oskarżycielkę prywatną, w sytuacji gdy pełnomocnik oskarżycielki prywatnej nie jest adwokatem, przesłanki określone w ww. Rozporządzeniu nie dają podstaw do przyznania zwrotu kosztów w takiej wysokości, a sama wielokrotność minimalnego wynagrodzenia za czynności pełnomocnika jest uzależniona od spełnienia konkretnych przesłanek, które nie zostały zrealizowane.

5) rażąco niewspółmierność orzeczonej nawiazki w kwocie 10.000 zł w sytuacji jej nieadekwatności do okoliczności sprawy wobec braku wykazania, że wskutek hipotetycznych i rzekomych działań oskarżonego J. K. (1) doznała jakiegokolwiek krzywdy;

Apelacja obrońcy adw. P. G.

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez błędne uznanie, że oskarżony w dniu 22 marca 2022 r. w J.

woj. (...) w obecności T. K., M. S. i M. O. zniesławił J. K. (1), w ten sposób, że pomówił ją, iż jest osobą chorą psychicznie, która leczy się psychiatrycznie, a zatem o takie postępowanie i właściwości, które poniżają ww. w opinii publicznej w sytuacji kiedy oskarżony nie działał w zamiarze pomówienia kogokolwiek, a jedynie w rozmowie prywatnej (którą zresztą sam zaaranżował celem wyjaśnienia sytuacji), w wąskim gronie osób - nie mając najmniejszego zamiaru ażeby treść rozmowy dotarła do szerszego grona osób, wypowiedział tezy obiektywnie zgodne z rzeczywistością, dotyczące zdrowia psychicznego oskarżycielki prywatnej i jej leczenia, które uprzednio usłyszał z ust innych parafian/uczestników scholii i które były wiedzą powszechną, gdyż oskarżycielka prywatna nigdy nie ukrywała problemów na tle psychicznym upubliczniając je szerszemu gronu odbiorców;

2. . błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez błędne uznanie, iż w dniu 22 marca 2022 r. w J. woj. (...) w obecności T. K., M. S. i M. O. znieważył J. K. (1) słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe nazywając ją osobą chorą psychicznie „pierdolniętą”, w sytuacji gdy oskarżony działał w stanie silnego wzburzenia spowodowanego treściami przekazanymi przez oskarżycielkę prywatną do K. Diecezjalnej w R., a ww. stwierdzenie wypowiedziane zostało w wąskim gronie osób, w rozmowie prywatnej, bez intencji personalnego ataku względem oskarżycielki prywatnej, jak i bez

intencji ażeby treść rozmowy dotarła do szerszego grona osób;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne uznanie, że oskarżony w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca listopada 2021 r. do dnia 10 lutego 2022 r. w J. woj. (...) w krótkich odstępach czasu, naruszał nietykalność cielesną J. K. (1) w ten sposób, że dotykał jej kolan, ud, poklepywał je, ścisnął - w sytuacji gdy brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego ww. okoliczności, brak udowodnienia winy oskarżonego przez oskarżycielkę prywatną, a ww. ustalenia pozostają wyłącznie dowolnym ustaleniem Sądu naruszającym domniemanie niewinności, a nadto brak jakiegokolwiek ustalenia pozwalającego na przyjęcie ww. czasookresu;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne uznanie, że oskarżony dotykał ręką kolana J. K. (1), łapał za kolano i poklepywał, jak również, że łapał ją za łokieć, szarpał, przyciągał do siebie oraz w dniu 10.02.2022 r. zaproponował pokrzywdzonej podwiezienie do domu, podczas którego położył rękę na kolanie pokrzywdzonej, przesuwał nią wzdłuż uda wsuwając rękę pod spódnicę oraz ścisnął też jej nogę, w sytuacji gdy brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego ww. okoliczności, brak udowodnienia winy oskarżonego przez oskarżycielkę prywatną, a ww. ustalenia pozostają wyłącznie dowolnym ustaleniem Sądu naruszającym domniemanie niewinności, a nadto zgodnie z

treścią prywatnego aktu oskarżenia ww. podwiezienie do domu miało mieć miejsce w dniu 10.01.2022 r. a nie 10.02.2022 r.;

5. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 192 §2 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez brak przesłuchania oskarżycielki prywatnej w obecności biegłego psychologa oraz dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa celem ustalenia zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń przez oskarżycielkę prywatną, jak również tendencji do konfabulacji, w sytuacji gdy z jej zeznań wynikało, że miała depresję, leczyła się w tym zakresie oraz dokonywała prób samobójczych;

6. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego, gdy domniemanie niewinności nie zostało obalone, a wina udowodniona, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy przemawiających na korzyść oskarżonego, przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne wyłącznie twierdzeń dla niego niekorzystnych oraz brak rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na jego korzyść, tj.

1) pominięcie faktu, iż oskarżycielka posilkowa cierpiała na depresję, leczyła się w związku z tym faktem, przeszła próby samobójcze i jak sama zeznawała, nie czyniła z tego żadnej tajemnicy, o czym wiedzieli inni parafianie zanim w ogóle w prywatnej rozmowie wyartykułował to oskarżony;

2) pominięcie faktu, że świadkowie powołani przez samą oskarżycielkę

prywatną w swoich zeznaniach posługują się terminami takimi jak „problemy psychiczne” czy „problemy natury psychicznej”;

3) pominięcie faktu, iż nawet oskarżycielka prywatna w swoich zeznaniach wskazuje, że nie słyszała od nikogo, ażeby oskarżony w jego obecności tak o niej mówił (tj. pomawiał i znieważał);

4) brak oceny działania i wiarygodności świadka T. K. potajemnie nagrywającego przebieg rozmowy z udziałem oskarżonego i dwóch świadków oraz intencjonalnego działania mającego na celu użycie nagrania w dalszym postępowaniu przez oskarżycielkę prywatną współpracującą z ww. świadkiem;

5) pominięcie faktu, iż ww. T. K. w ramach obszernych zeznań złożonych w dniu 1.02.2023 r. nie stwierdził w żadnym zdaniu, ażeby dokonał potajemnego nagrania ze spotkania w dniu 22.03.2022 r. co wykazuje intencjonalność jego działania i współpracę z oskarżycielką prywatną w toku postępowania w sprawie;

7. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. wskutek dokonania zbyt dowolnej oceny dowodów przez Sąd w postaci oparcia się w wyroku na domniemaniach i wybiórczej nadinterpretacji zdarzeń, pomijając przy tym fakty wynikające z materiału dowodowego, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj.

1) odmówienie wiarygodności świadkom S., O., G. i S. - L. bez jakiegokolwiek uzasadnienia i wykazania

okoliczności dyskwalifikujących zeznania ww. świadków; w sytuacji gdy posiadają oni bezpośrednią wiedzę w sprawie a świadek G. jako osoba prowadząca scholę i mająca bezpośredni kontakt z J. K. (1) zeznał wprost, że: „pokrzywdzona mówiła na scholii, że leczy się od 5 czy 6 lat na depresje, że ma problemy psychiczne i że miała próby samobójcze”;

2) przyznanie waloru wiarygodności świadkom powołanym przez oskarżycielkę prywatną i czynienie w oparciu o ich zeznania wiążących ustaleń faktycznych w sytuacji gdy nie mają oni bezpośredniej wiedzy w sprawie, opierają się wyłącznie o ustne relacje oskarżycielki prywatnej, przekazują wiedzę zasłyszaną a nie bezpośrednio uzyskaną, a nadto brak wskazania przez Sąd, które zeznania konkretnych świadków stanowiły podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co w zasadzie uniemożliwia ustosunkowanie się do poczynionych przez Sąd ustaleń;

3) brak szczegółowej analizy treści zeznań świadka G. N., która zeznała wprost, iż „J. nie kryła tego, że miała problemy psychiczne” oraz że ww. domagała się od przełożonych oskarżonego ażeby „został usunięty z tej parafii jako proboszcz i skierowany na leczenie w kierunku, aby nie interesował się seksualnie kobietami”, a nadto, że nie ma żadnej wiedzy, aby była taka sytuacja że J. K. (1) była podwożona przez oskarżonego samochodem;

4) pominięcie okoliczności wynikających z zeznań świadków;

- K. K. (1), która zeznała, iż: „ani moi sąsiedzi, ani mieszkańcy naszej miejscowości, nie wypowiadają się

negatywnie na temat mojej córki, przynajmniej ja niczego takiego nie słyszałam”;

- T. K., który zeznał, iż: „nie słyszałem osobiście, aby wśród mieszkańców parafii, czy też członków scholii, padały określenia, że pokrzywdzona jest chora psychicznie bądź leczy się psychicznie”;

- co jednoznacznie przeczy tezm oskarżycielki jakoby wskutek działań oskarżonego miała zostać poniżona w opinii publicznej i wykluczona społecznie wskutek ww. działań;

5) pominięcie okoliczności wynikających z treści zeznań świadka K. (na których Sąd opierał ustalenia faktyczne), który zeznał, iż do sierpnia 2021 r. (w czasie kiedy był wikariuszem w tej parafii) nie zauważył żadnych zachowań ze strony oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej, które wskazywałyby na to, że w jakikolwiek sposób narusza jej nietykalność cielesną, co stoi w opozycji do twierdzeń oskarżycielki prywatnej;

6) pominięcie okoliczności wynikających z treści zeznań świadka K. (na których Sąd opierał ustalenia faktyczne), który zeznał w kontekście rzekomego zdarzenia z dnia 10.02.2022 r. że z relacji oskarżycielki prywatnej wynikało, iż oskarżony proponował J. K. (1) podwózkę, ale ona się nie zgodziła i poszła na nogach;

8. rażącą niewspółmierność orzeczonej nawiązki w kwocie 10.000 zł w sytuacji jej nieadekwatności do okoliczności sprawy wobec braku wykazania, że wskutek hipotetycznych i rzekomych

	<p>działań oskarżonego J. K. (1) doznała jakiegokolwiek krzywdy;</p> <p>9. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 628 pkt 1) k.p.k. w zw. z §15 ust. 3 pkt 1) - 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię i zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej kwoty 9.372 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego oraz opłaconego ryczałtu na podstawie samego tylko wniosku zgłoszonego przez oskarżycielkę prywatną, w sytuacji gdy pełnomocnik oskarżycielki prywatnej nie jest adwokatem, przesłanki określone w ww. Rozporządzeniu nie dają podstaw do przyznania zwrotu kosztów w takiej wysokości, a sama wielokrotność minimalnego wynagrodzenia za czynności pełnomocnika jest uzależniona od spełnienia konkretnych przesłanek, które nie zostały zrealizowane</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje obrońców oskarżonego są co do zasady tożsame więc podlegają łącznemu omówieniu.</p> <p>W ocenie Sądu Odwoławczego nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia zawarte w apelacjach, iż niesłusznie Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanych mu czynów. Przeprowadzone bowiem przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe dostarczyło dowodów</p>		

pozwalających na ustalenie że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw.

W szczególności trzeba podkreślić, iż zapis rozmowy i wypowiedzianych przez oskarżonego w dniu 22 marca 2022 r. słów został zabezpieczony na nagraniu sporządzonym przez świadka T. K. z przebiegu rozmowy oskarżonego ze świadkiem oraz M. S. i w obecności M. O.. Z treści tego zapisu wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony wypowiedział o pokrzywdzonej J. K. (1) słowa, że jest „pierdolnięta”, chora psychicznie i leczy się psychiatrycznie.

Nie stanowi usprawiedliwienia dla jego słów fakt rzekomego wzburzenia oskarżonego faktem, iż pokrzywdzona przekazała swoje oskarżenia do (...) w R.. Nie jest również zasadne twierdzenie apelacji, iż słowa oskarżonego były obiektywnie zgodne z rzeczywistością. Nawet bowiem jeśli było wiadomo wśród parafian o tym, iż pokrzywdzona leczyła się psychiatrycznie w przeszłości to również sama mówiła o tym, że powodem podejmowania przez nią leczenia była depresja, a nie inna choroba psychiczna.

Nawet przeciętnie wykształcony człowiek natomiast nie traktuje depresji jako choroby wpływającej na poczytalność osoby, czy wskazującej, że osoba postrzegana jest jako chora psychicznie, co wywołuje czasami negatywne reakcje ze strony innych osób. Tym bardziej oskarżony, jako przecież wykształcony człowiek, musiał zdawać sobie z tego sprawę, iż stwierdzenie że pokrzywdzona „jest pierdolnięta”, jest chora

psychicznie nie jest uzasadnione w odniesieniu do niej.

Fakt ten podkreślił także Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym stwierdził, iż pokrzywdzona nie ukrywała faktu, że miała depresję i że leczy się z tego powodu. Nie spotkały jej jednakże z tego powodu żadne negatywne konsekwencje ze strony parafian, z którymi współpracowała w ramach kościelnej scholii. Dopiero słowa oskarżonego, że pokrzywdzona leczy się psychiatrycznie i jest chora psychicznie zmieniły postrzeganie J. K. (1) wśród parafian.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i nie sposób zarzucić mu dowolności w tym zakresie. Odnośnie treści rozmowy i wypowiedzianych słów przez oskarżonego na uwzględnienie zasługuje dowód w postaci nagrania, z którego wynika w sposób nie budzący wątpliwości co powiedział o pokrzywdzonej oskarżony. Trzeba podkreślić, iż nagranie jest oryginalne i obrazuje przebieg rozmowy oskarżonego ze świadkiem w obecności innych osób. Autentyczność nagrania nie była kwestionowana, zaś okoliczność, że świadek T. K. wcześniej o nim nie mówił także nie ma znaczenia dla oceny treści tego nagrania.

Dzięki temu dowodowi można natomiast dokonać oceny zeznań świadków M. S. i M. O., które były wówczas obecne podczas rozmowy oskarżonego z T. K..

Należy się w tym miejscu tylko zastanowić, jaki przebieg miałyby postępowanie i jak Sąd I instancji oceniłby dowody, gdyby tego nagrania nie było.

Zeznając bowiem odnośnie przebiegu rozmowy i wypowiedzianych przez oskarżonego słów świadkowie M. S. i M. O. starali się w sposób zauważalny nie zaszkodzić oskarżonemu. M. O. zaprzeczyła żeby oskarżony powiedział o pokrzywdzonej, że „jest pierdolnięta”. Zresztą podobnie świadek M. S., która nie tylko słyszała rozmowę, ale też czynnie w niej uczestniczyła. Nie ma zatem możliwości, aby nie słyszała co oskarżony powiedział, a mimo tego w swoich zeznaniach zaprzeczyła, żeby oskarżony wypowiedział o pokrzywdzonej przedmiotowe słowa. Osoby te są blisko związane z oskarżonym bowiem jedna z kobiet jest gospodynią na plebanii, a druga także często mu pomaga.

Słusznie zatem uznał Sąd I instancji iż obie kobiety nie chciały zaszkodzić oskarżonemu – księdzu proboszczowi. Prawidłowo więc ocenił zeznania tych świadków Sąd I instancji – w świetle zabezpieczonego nagrania - jako nie zasługujące na uwzględnienie.

Podobnie Sąd I instancji oceni zeznania siostry oskarżonego M. L. oraz prowadzącego scholę M. G.. Siostra oskarżonego zeznała, iż w jej ocenie nie jest możliwe, by oskarżony dotykał pokrzywdzoną w niewłaściwy sposób. Świadek M. G. wskazał natomiast, iż kiedy oskarżony mówił innym kobietom komplementy dotyczące wyglądu to zawsze się z tego cieszyły. Świadek nie widział zresztą niczego złego w wypowiedzianych przez księdza komplementach do pokrzywdzonej.

Trudno jest uznać zeznania obu tych świadków za obiektywne i nie sprzyjające oskarżonemu. Z

zeznań świadka M. G. wynika ponadto, że nie rozumie on powodów, dla których kobietom mogłoby nie sprawiać przyjemności prawienie im komplementów odnośnie ich wyglądu przez mężczyznę. Fakt, że oskarżony kierował do pokrzywdzonej słowa dotyczące jej wyglądu czy urody potwierdził w zeznaniach także świadek K. K. (2), który był wikarym w parafii oskarżonego. Był on przy tym świadkiem tego, że pokrzywdzona zdenerwowała się słowami oskarżonego (k. 95). Nawet w treści nagrania zresztą oskarżony przywołuje słowa, które wypowiadał od pokrzywdzonej (k. 113) j, bagatelizując je, uznając za żarty i oceniając że nie jest to molestowanie.

W ocenie Sądu odwoławczego zeznania pokrzywdzonej zostały słusznie przez Sąd I instancji ocenione jako wiarygodne. Sposób postępowania pokrzywdzonej zresztą jest logiczny bowiem początkowo nikomu nie mówiła o tym jak oskarżony zachowuje się wobec niej nikomu. Następnie opowiadała o sytuacji swoim przyjaciółom D. G. i Ł. G., którzy zresztą mówili jej, że powinna powiadomić o zachowaniu oskarżonego K.. Pokrzywdzona opowiedziała zatem o działaniu oskarżonego K. K., a ponieważ nie było żadnej reakcji złożyła następnie zawiadomienie do B..

W ocenie Sądu Odwoławczego zasadnie zatem Sąd I instancji dał wiarę pokrzywdzonej, a także zeznaniom świadków, którzy posiadali od niej wiedzę o zachowaniu oskarżonego G. B.. Zeznania pokrzywdzonej były spójne, logiczne i konsekwentne. Nie zarzucała przy tym oskarżonemu

czegoś więcej, niż dokonał, a jedynie przedstawiła rzetelnie sposób w jaki się zachowywał wobec niej.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut, iż Sąd powinien dopuścić dowód z opinii psychologa aby ocenić wartość zeznań pokrzywdzonej. Do oceny Sadu bowiem w każdej konkretnej sytuacji należy czy zachodzi konieczność przesłuchania świadka w obecności psychologa, i nie jest to obligatoryjne. Zeznania pokrzywdzonej są bowiem logiczne, konsekwentne, a ponadto spójne z podjętymi przez nią działaniami. Zresztą także świadkowie przychylni oskarżonemu jak chociażby M. G. potwierdzili przecież, że oskarżonemu zdarzało się wypowiadać komplementy wobec pokrzywdzonej i innych kobiet. Potwierdził to nawet sam oskarżony. Sam oskarżony potwierdził również fakt, że odwiózł pokrzywdzoną samochodem do domu, że zapraszał ją na rozmowę i na wino. Natomiast fakt, że świadkowie nie widzieli bezpośrednio jak oskarżony dotykał pokrzywdzonej nie stanowi sam z siebie zaprzeczenia jej słowom, bowiem wydaje się oczywiste, że oskarżony zapewne dokonywał tych gestów kiedy był z pokrzywdzoną sam na sam a zatem nikt nie mógł ich zobaczyć. Zarówno bowiem fakt dotykania pokrzywdzonej bez jej aprobaty, jak i fakt że oskarżony jest przecież księdzem stanowi okoliczności uzasadniające ukrywanie takich działań.

Trzeba także wskazać, iż pokrzywdzona nie miała żadnych powodów aby niesłusznie obciążać oskarżonego zarzutami, gdyby były nieprawdziwe. Pokrzywdzona była bowiem osobą bardzo zaangażowaną w życie parafii, a

głównie w działalność scholii. Nadto jest ona także osobą głęboko wierzącą, a zatem w ocenie Sądu Odwoławczego nie miała podstaw aby kierować niesłuszne oskarżenia pod adresem oskarżonego, który jako ksiądz proboszcz jest dla parafian jest ważną osobą.

Sąd Odwoławczy podziela także stanowisko Sądu I instancji odnośnie wymierzonej oskarżonemu kary jak również wysokość wymierzonej nawiązki. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji nawiązka jest adekwatna do popełnionego przez oskarżonego czynu i jego następstw, które wystąpiły u pokrzywdzonej. Pokrzywdzona była bowiem bardzo zaangażowana w życie parafii, kościoła a na skutek działania oskarżonego, zaprzestała swojej działalności w Kościele, jak również doświadczyła negatywnego nastawienia ze strony członków parafii. Prawidłowo Sąd I instancji wskazał ponadto, iż pokrzywdzona jest wrażliwą osobą, dla której fakt, iż to ksiądz proboszcz zachowywał się wobec niej niewłaściwie było bardzo negatywnym doświadczeniem i miało zapewne istotny wpływ na jej psychikę.

Sąd Odwoławczy uwzględnił natomiast zarzut odnośnie wysokości zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycielki posiłkowej. Sąd Odwoławczy uznał, iż zasądzenie maksymalnej wysokości (sześciokrotności stawki minimalnej) kosztów związanych z reprezentowaniem oskarżycielki prywatnej jest nadmierne i wystarczające będzie zasądzenie

jedynie trzykrotności tej stawki oraz zwrotu uiszczanego ryczałtu.	
Wniosek	
<p>1. Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów w całości.</p> <p>2. Zasądzenie od oskarżycielki prywatnej na rzecz oskarżonego kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w postępowaniu przed Sądem I i II Instancji;</p> <p>ewentualnie:</p> <p>3. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zasadny okazał się jedynie zarzut dotyczący wysokości zasądzonych na rzecz oskarżycielki prywatnej kosztów zastępstwa procesowego.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

całość wyroku za wyjątkiem orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego zasądzonych na rzecz oskarżycielki prywatnej	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe kompleksowo, dokonał właściwej analizy i oceny przeprowadzonych dowodów. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności, a uzasadnienie logicznie przekonuje do zajętego przez Sąd stanowiska oraz do poszczególnych rozstrzygnięć. Słusznie w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanych mu czynów.</p> <p>Apelacja stanowi natomiast subiektywną polemikę z trafnym wyrokiem i w zasadzie opiera się na twierdzeniu, że dowody należałoby ocenić inaczej i przyjąć jako wiarygodną wersję podawaną przez oskarżonego, wspierana zeznaniami świadków przychylnych oskarżonemu, która jednakże nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym.</p> <p>W ocenie Sądu Odwoławczego kierując się logiką oraz doświadczeniem życiowym należy uznać, iż ustalony stan faktyczny sprawy jest prawidłowy, a wszystkie zarzuty stawiane w apelacji okazały się niezasadne.</p> <p>Wyrok co do zasady zasługuje na akceptację ze strony Sądu Odwoławczego, a jedyna zmiana dotyczy wysokości zasądzonych na rzecz oskarżycielki prywatnej kosztów zastępstwa procesowego.</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

III.	zasądza od oskarżonego G. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej J. K. (1) kwotę 840,00 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,	
IV.	zasądza od oskarżonego G. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze oraz opłatę za II instancję w kwocie 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych).	
PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adv. B. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 26 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 335/22		
1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. P. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 26 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 335/22	
1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana